Broj: S1 3 U 035450 20 U
Sarajevo, 06.05.2021. godine

Sud Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove, sastavljenom od sudija Jadranke Brenjo, kao predsjednika vijeća, Maide Bikić i Branimira Orašanina, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Enise Imamović, kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja KM TRADE d.o.o. Visoko, zastupan po punomoćniku Kadriji Koliću, advokatu iz Ilidže, ul. Mala Aleja 6/1, protiv rješenja broj: JN2-01-07.1-763-7/20 od 15.04.2020. godine, tuženog Ureda za razmatranje žalbi BiH, u upravnoj stvari javnih nabavki, na nejavnoj sjednici održanoj dana, 06.05.2021. godine, donio je slijedeću:

P R E S U D U

Tužba se uvažava, osporeno rješenje tuženog,broj: JN2-01-07.1-763-7/20 od 15.04.2020. godine se poništava i predmet vraća tuženom na ponovni postupak.

Tuženi je dužan tužitelju nadoknaditi troškove upravnog spora u iznosu od 380,80 KM, u roku od 15 dana od dana prijema presude.

O b r a z l o ž e nj e

Osporenim rješenjem tuženog broj i datum naveden u uvodu, stavom 1. dispozitiva, uvažena je žalba ponuđača „DanialS“ d.o.o. Tešanj, izjavljena na Odluku o izboru najpovoljnijeg ponuđača, ugovornog organa FBiH Kanton Sarajevo MUP-Uprava policije, u postupku javene nabavke vozila za posebne namjene i poništena Odluka o izboru najpovoljnijeg ponuđača i predmet vraćen ugovornom organu na ponovni postupak. Stavom 2. osporene Odluke, usvojen je zahtjev ponuđača „DŽEKOS“ d.o.o. Sarajevo, za povrat naknade za pokretanje žalbenog postupka u iznosu od 7.500,00 KM, kao i naknade troškova zastupanja od strane punomoćnika, u iznosu od 280,80 KM.

Protiv ove Odluke, tužitelj je blagovremeno pokrenuo upravni spor, zbog pogrešne primjene zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog toga što je tuženi iz utvrđenih činjenica izveo pogrešan zaključak, te povreda

pravila postupka. Ističe da je tuženi u osporenom rješenju u potpunosti zanemario činjenicu na koju je tužitelj ukazivao, a odnosi se na navod u kojem tuženi ističe da ponuda tužitelja nije prihvatljiva iz razloga što je dio dokumenata iz ponude potpisao direktor društva Mašić Nihad, dok je izjave iz člana 45., 47. i 52. Zakona o javnim nabavkama BiH, dao i potpisao Kukuljac Almir kao direkor poslovne jedinice Mostar, Konjic i Bihać i uposlenik tuženog, pa kako je Kukuljac Almir navodno iste izjave dao u svoje ime, a ne u ime direktora društva, to je ponuda tužitelja u suprotnosti sa odredbama Zakona o javnim nabavkama BiH. Ovakav navod tuženog u utuženom rješenju je u cjelosti nezakonit, neosnovan, nejasan, kontradiktoran, a svakako i nelogičan i suprotan već zauzetim pozitivnim stanovištima tuženog, u vezi istog činjeničnog ili pravnog pitanja. Nesporno je da je Kukuljac Almir ovlašten od strane direktora društva (tužitelja) i da iste izjave daje i potpisuje, kao i da može izvršiti - poduzeti *sve* pravne radnje, slijedom tendera, što proizilazi iz samog ovlaštenja tužitelja broj: 354/19 od 26.11.2019. godine, tako i iz punomoći ovjerene kod notara Rasima Trnke broj: OPU-IP:540/2015. Nemoguće je izvesti zaključak slijedom navedenog, da Kukuljac Almir može potpisivati, ali ne i dati izjavu, jer je svakako jasno da su iste izjave date u ime tužitelja kao privrednog društva i ponuđača u ovom postupku, a ne u ime Kukuljac Almira, jer je Kukuljac Almir uposlenik tužitelja, kao i ovlašteni predstavnik tužitelja u postupcima po tenderima, što je vidljivo i iz samih izjava. Sve navedeno je upravo u skladu sa članovima 45., 47. , 50., 51. i 52. Zakona o javnim nabavkama BiH, gdje tužitelj ne vidi ni jednu povredu istih, a tuženi i zainteresovano lice samo paušalno navode povrede, jer upravo iste povrede i ne postoje. Upravo je tuženi, postupajući u drugim predmetima, u odnosu na ovo isto pravno pitanje i na istu pravnu situaciju koja se upravo odnosila na lice Kukuljac Almir , izveo pravilan i zakonit zaključak, da je Kukuljac Almir ovlašten da slijedom navedenog punomoćja i ovlaštenja daje potrebne izjave, te je u potpunosti nezakonito i nelogično iz kojeg razloga nije postupio na pravilan i zakonit način donoseći odluku i u ovoj pravnoj stvari po ovom pravnom pitanju. U odnosu na žalbeni navod koji je tuženi usvojio, koji se odnosi na snagu motora, ističe da je Ugovorni organ Aneksom III Obrazac za cijenu ponude, pod tačkom Motor, zahtijevao motor snage: 270-290 HP/198-213 KW (Kilovat). Drugi ponuđač je ponudio motor snage: 440 KS (konjska snaga), dok snaga motora u kilovatima nije vidljiva u dostavljenim podacima, te je stoga ugovorni organ i iz ovog razloga odbio ponudu. Nadalje navodi da neosnovano tuženi tvrdi da je došlo do povrede člana 3. Zakona o javnim nabavkama, jer da bi došlo do povrede člana 3. Zakona o javnim nabavkama BiH, ugovorni organ bi morao postupati na različit način u postupku odabira ponuđača, to jeste u odnosu na ponuđače i na ponudu koja se odnosi samo na jedan predmet, npr. različito postupanje u postupku ocjene kriterija u vezi tehničkih kvalifikacija za ponuđeni vodeni top.

Tuženi je predložio da se tužba odbije kao neosnovana.

Sud je ispitao pravilnost i zakonitost osporenog rješenja u granicama odredbe člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH (Službeni glasnik BiH, broj: 19/02 do 74/10 u daljem tekstu ZUS), pa je odlučio kao u dispozitivu presude, iz slijedećih razloga:

Iz priloga spisa proizilazi da je ugovorni organ proveo postupak javne nabavke: vozila za posebne namjene, te nakon provedenog ponovnog postupka ocjene ponuda, donio Odluku o izboru najpovoljnijeg ponuđača, na koju je ponuđač „DanialS" d.o.o. Tešanj, uložio žalbu, koju je osporenim rješenjem tuženi uvažio, te

poništio Odluku o izboru najpovoljnijeg ponuđača i predmet vratio tuženom na ponovni postupak. Ovako je odlučio tuženi organ, kako to proizilazi iz obrazloženja pobijanog rješenja, jer je u postupku koji je prethodio donošenju konačnog upravnog akta, utvrdio da je dio žalbenih navoda osnovan i da je ugovorni organ postupio suprotno članu 3. Zakona o javnim nabavkama kod ocjene tehničke specifikacije, te pogrešno tumačio ovlaštenje iz punomoći izabranog ponuđača za potpisivanje izjava iz člana 45-52. Zakona o javnim nabavakama, zbog čega je, konačno i poništio Odluku o izboru najpovoljnijeg ponuđača.

Osporena odluka dovedena je u sumnju prigovorima tužbe.

U skladu s odredbama člana 44. stav 2. i 3. Zakona o javnim nabavkama BiH („Službeni glasnik BiH" broj: 39/14), ugovorni organ u tenderskoj dokumentaciji definira uslove za kvalifikaciju, na način da utvrdi minimum zahtjeva za kvalifikaciju kandidata/ponuđača u pogledu njihove lične sposobnosti, ekonomskog i finansijskog stanja, te njihove tehničke i/ili profesionalne sposobnosti. Minimum kvalifikacionih uslova koje ugovorni organ odredi za kandidate/ponuđače, kao i dokumenti koji su potrebni za njihovo dokazivanje, obavezno treba da budu srazmjerni predmetu javne nabavke i u skladu s njim. Postavljeni uslovi ne smiju imati ograničavajući karakter na konkurenciju i moraju biti jasni i precizni. Ugovorni organ dužan je da postupa transparentno, da se u postupku javne nabavke prema ponuđačima ponaša jednako i nediskriminirajuće, na način da obezbijedi pravednu i aktivnu konkurenciju, s ciljem najefikasnijeg korišćenja javnih sredstava, u vezi sa predmetom nabavke i njegovom svrhom (član 3. Zakona).

Pravilnim tumačenjem navedene zakonske odredbe, nakon što je ovo sudsko vijeće izvršilo uvid u spise predmeta, koji su dostavljeni ovome sudu, ocijenilo je da nije osnovan prigovor iz tužbe da je tuženi pogrešno utvrdio da je izjavu iz člana 45,47 i 52, dalo neovlašteno lice. Naime, ugovorni organ je tenderskom dokumentacijom zahtijevao od ponuđača da dostave izjave o ispunjenosti uslova iz člana 45., 47 i 52. Zakona o javnim nabavkama. Tužitelj je u svojoj ponudi dostavio tražene dokaze-izjave koje je u svoje ime dao i potpisao Kukoljac Almir, uposlenik firme KM TRADE, uz koje je i dostavljeno ovlaštenje-punomoć direktora firme KM TRADE, u kojem je navedeno da uposlenik Almir Kukoljac može poduzeti sve radnje za konkretnu nabavku. Pravilnim tumačenjem navedenog ovlaštenja, koje je akt kojim jedno lice ovlasti drugo lice da poduzima radnje u svoje ime, ali za račun lica koje daje ovlaštenje, nesporno proizilazi da je Almir Kukoljac ovlašten da izvrši sve radnje za konkretnu nabavku. Ovo posebno ako se ima u vidu da sadržaj izjave iz člana 45.,47 i 52. se odnosi na pravno lice odnosno firmu, te se navodi da ovlašteno lice u svojstvu predstavnika privrednog društva, daje izjavu da ponuđač KM TRADE....., dakle ovim izjavama dokazuje se sposobnost ponuđača, a ne fizičkog lica. Iz navedenog slijedi da, ukoliko odgovorna osoba privrednog društva ovlasti nekog od zaposlenika da poduzima sve radnje u nekom postupku javne nabavke, to u sebi objedinjuje i ovlaštenje da daje i potpisuje izjave u ime privrednog durštva odnosno ponuđača.

Navodi tuženog da ugovorni organ nije na jednak način cijenio dostavljene ponude je neosnovan, obzirom da i sam tuženi u svom obrazloženju jasno navodi da je ugovorni organ tenderskim dokumentom propisao da glavni vodeni top ima domet maximalno 50m, te je tužitelj u svojoj ponudi dostavio katalog proizvođača, iz kojeg je vidljiv maximalan domet od 50 m, dok drugi ponuđač nije dostavio ponudu koja

sadrži tehnički podatak u rasponu konjskih snaga 270-290, kako je to propisano tenderskim dokumentom. Posebno je nejasno iz čega tuženi utvrđuje nejednako postupanje, kad i sam u više žalbenih navoda, koje je odbio, tvrdi da je žalilac bio u obavezi da na jasan i nesumnjiv način dostavi tražene tehničke podatke, što u konkretnom nije slučaj. U odnosu na navod tuženog, u kojem navodi da je nesporno da je žalitelj podatke o snazi motora dostavio u mjernoj jedinici KC, dok je ugovorni organ zahtijevao u KW, ali da je ugovorni organ trebao da mjernu jedinicu KC preračuna u mjernu jedinicu KW, te na osnovu toga prihvati ili odbije ponudu žalitelja, ovo sudsko vijeće cijeni neosnovanim. Ovo iz razloga što je svaki ponuđač u obavezi da svoju ponudu dostavi saglasno postavljenim uslovima u tenderskoj dokumentaciji, što sam tuženi u više navrata i tvrdi u osporenom rješenju, te je i sam tuženi mogao navedenu činjenicu utvrditi na način da je, ispitujući taj žalbeni navod, izvršio preračun mjernih jedinica i utvrdi prihvatljivost ponude, na što ga kao drugostepeni organ i obavezuje Zakon o upravnom postupku, koji se supsidijarno primjenjuje u žalbenom psotupku.

Dakle, razmatrajući osnovanost tužbe, ovo vijeće nalazi da je ostalo nejasno, kod činjenice da je tuženi imao u dokumentaciji originalne ponude ili je mogao originalnu ponudu pribaviti putem ugovornog organa, u smislu odredbe člana 233. Zakona o upravnom postupku, kako tuženi nije mogao raspraviti to pitanje, obzirom da je već u žalbenim navodima, koji su neosnovani, cijenio da žalitelj nije dostavio ponudu sa jasnim tehničkim podacima vozila. Shodno navedenom, iz obrazloženja osporenog rješenja proizilazi da je tuženi na više mjesta u rješenju kontradiktoran, te proizvoljno tumači uslove tenderske dokumentacije i zakonske odredbe, izvodeći zaključak prema žalbenim navodima žalitelja, ne cijeneći stvarni sadržaj dokumenta postupka nabavke.

Ovo sudsko vijeće posebno ukazuje da je nejasno kako je tuženi utvrdio, u vezi žalbenih navoda koje je usvojio, da postoji direktna veza između povrede i ishoda postupka, obzirom da sam obrazlaže u više navarata da je "žalitelj bio u obavezi da na jasan i nesumnjiv način dostavi tehničke podatke zahtijevanog vozila, što u konkretnom nije slučaj", ali je poništio Odluku o izboru najpovoljnijeg ponuđača, kao da je ova direktna veza nesumljivo utvrđena.

Tužena je dužna za svaku svoju odluku dati razloge, na osnovu odredbe člana 233. u vezi sa članom 200.stav 1. Zakona o upravnom postupku, koji se shodno odredbi člana 117. Zakona o javnim nabavkama primjenjuje pred tuženim, kao organu koji odlučuje o žalbi. Dakle, svaka odluka mora imati jasne i valjane razloge, koji predstavljaju osnov za njeno donošenje, razloge koji s obzirom na utvrđeno činjenično stanje upućuju na onakvo rješenje kako je dato u dispozitivu i pravne propise na osnovu kojih je riješena upravna stvar, odluka treba da sadrži i razloge koji su bili odlučni pri ocjeni dokaza, pa i razloge iz kojih nije uvažen neki od razloga stranaka. Najbitniji dio odluke bilo kojeg organa jeste upravo njeno obrazloženje, ali dio obrazloženja koji sumira činjenično utvrđenje i razloge za donošenje upravo takve odluke kakva je navedena u izreci, da bi se čitanjem razloga moglo protumačiti i shvatiti zašto je tako odlučeno.

Za osporenu odluku nisu dati nikakvi razlozi, ne vidi se osnov za njihovo donošenje, ni rezonovanje donosioca odluke, te je rezonovanje drugostepenog organa marginalizovano, prožeto izvodima iz žalbi i nedovoljno, jer ne daje pouzdane i jasne razloge za donesene odluke.

Kako je osporeno rješenje doneseno na osnovu nepotpuno utvrđenog činjničnog stanja, pa ovaj Sud nije mogao ispitati pravilnost primjene materijalnog prava, valjalo je osporeni konačni upravni akt poništiti i predmet vratiti na ponovno raspravljanje, primjenom odredbi člana 37. stav 2. u vezi sa članom 34. stav 2. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH", broj 19/02 do 74/10).

U ponovnom postupku tuženi će, postupajući po primjedbama datim u ovoj presudi, upotpuniti činjenično stanje, na podoban način utvrditi odlučne činjenice u ovoj pravoj stvari, te će pravilnom primjenom materijalnog propisa na takvo činjenično utvrđenje donijeti novu odluku.

Troškove postupka Sud je dodijelio primjenom člana 61. Zakona o upravnim sporovima BiH i primjenom Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata u Federaciji BiH („Službene novine Federacije BiH", broj 22/04 i 24/04). Dosuđeni troškovi se sastoje od naknade za sastav tužbe sa obračunatim PDV-om od 17%, u iznosu od 280,80 KM, te troškova takse na tužbu u iznosu od 100 KM, što ukupno iznosi 380,80 KM.

ZAPISNIČAR
Enisa Imamović

PREDSJEDNIK VIJEĆA
S U D I J A
Jadranka Brenjo

